

Šestá stanice od Berouna

Bohumil Matějovský

Hudba.

Hudba doznívá, nahrazuje ji zvuk vlakového nádraží. (směsice lidských hlasů, houkání lokomotiv)

Po chvíli se ozve výrazný hlas nádražního rozhlasu:

„Pozor, pozor! Vlak z Berouna do Českých Budějovic je připraven k odjezdu na čtvrté koleji! Opakuji... vlak z Berouna...“

Supění spěchajícího cestujícího. V pozadí stále zůstává šum nádraží.

CESTUJÍCÍ: **/zadýchaně/** Uhněte, proboha, spěchám na vlak... promiňte... stranou, prosím vás!

ŽENSKÝ HLAS: **/ječivě/** Au... no pané, co to...

CESTUJÍCÍ: Ježiši, pardon, mladá pani, já vážně nechtěl, ale už hlásí muj vlak...

Znovu hlas nádražního rozhlasu:

Prosíme, ukončete nástup na čtvrté koleji! Opakuji: ukončete nástup na čtvrté koleji...

CESTUJÍCÍ: **/zadýchaně, přerušovaně/** Prosím vás, pane... tohle... je ten vlak... do Budějic, co teď hlásili? Tohle je čtvrtá kolej, že jo? Tak vám děkuju... já jen abych v tom fofru nevlezl do blbýho spoje. To už se mi taky jednou stalo... vlak se rozjel a já zjistil, že si to šupajdim do Olomouce, kam jsem teda rozhodně namířeno neměl...

Hlasité oddechování cestujícího. Zvuk otevíraných dveří do kupé.

CESTUJÍCÍ: Dobrej den... máte tady volno, prosím vás? Asi jo, když jste tady úplně sám, jak tak koukám. Můžu si přisednout? **/po dosednutí s úlevou vydechne.** V pozadí zůstává zvuk nádražního rozhlasu/ Ták... a je to. Nebude vám vadit, že jsem si sednul takhle naproti vám? Ne? Tak děkuju. Víte, musím vždycky sedět ve směru jízdy, protože jinak se mi dělá cestou špatně. No jo. To mám už od dětství. Tuhletu fóbii nebo jak se tomu říká. **/chvíli oddychuje/** Tak to bylo teda o fous, to vám řeknu, pane. Na takový maratony já

už ale nemám náladu ani léta. Honit se v padesáti s vlakem. Hrát si s nim na babu. Sotva popadam dech. No... vida, a už se rozjíždíme. **/doznívá vzdalující se zvuk nádražního rozhlasu. Dále je od této chvíle slyšet v pozadí tichý zvuk jedoucího vlaku, ten je pak dále v ději přerušován – střídán - zvuky, které jsou součástí vyprávěného příběhu/** To jsem měl ale kliku, pane, co říkáte? Zpozdít se o půl minutky, tak na tenhle vlak už jenom čumím z perónu a v ruce žmoulám jízdenku, že jo. Je to ale stejně k vzteku, to vám teda povím... když jsem takhle jel před tejdnem, byl jsem na peróně o patnáct minut dřív a vlak měl hodinu zpoždění. Hodinu! A dneska jsem vyběhl z domova na poslední chvíli, no a co se nestane? Vlak jede na minutu přesně. Na minutu, chápete? Jakoby si ze mě dráha chtěla dělat legraci. Nebo myslíte, že je to jenom náhoda? Že to jede takhle nachlup? V životě je to vůbec samá náhoda, když nad tím tak přemejšlim. To mně, například, jednou zachránila život obyčejná láhev od kořalky. Slyšíte dobře, pane, obyčejná blbá flaška. Zatímco jinejm lidem chlast život spíš zkracuje, mně ho zachránil. To vám musím vyprávět, pane, to stojí za to, to je zajímavá příhoda, alespoň nám ta cesta líp uteče... nechcete cestou spát, že ne? Nebude vám to moje povídání vadit, že ne? Já si totiž s lidmi povídám moc rád, já jsem, abyste rozuměl, družnej a nekonfliktní člověk... ale než začnu, nebude vám vadit, když trochu pootevřu okno? Já mám rád čerstvej luft. Ale kdyby na vás táhlo, klidně mi to řekněte. Vůbec se neostýchejte. Já nejsem konfliktní typ, já se s každym rád v klidu domluvim.

Otevírání okna v kupé.

CESTUJÍCÍ: **/funění/** Ták... trochu toho vzdoušku sem pustíme... to je nádhera, že jo, pane. Co si budeme povídat, v těchhle vlakovejch kupéčkách bejvá vždycky smradu jako... no jako v Cařihradu, jak se říká lidově. Na to už by měli taky něco vymyslet. Aby to tu pokaždý nesmrdělo jak v šatně fotbalistů po finálovym zápase, že jo. To je pořád samá drážní inspekce, drážní představenstvo, dozorčí rada železnic, a kdoví co ještě za honorace, a pak by se v tom jejich vlaku jeden s prominutím poblil, že jo. Ale já budu za chvíli stejně vystupovat, já nejedu až do Budějic, já vystupuju hned tady, kousek za Berounem. A vy jedete až do Budějic? Opravdu? Neříkejte. A co tam budete dělat? Aha... vy tam bydlíte. No, to vám závidim, to je opravdu moc hezký

město, spousta ulic je tam, a těch krámů všude, že jo, akorát, že já jsem v Budějicích už takovejch dobrejch... no nejmíň třicet let nebyl, abych se vám přiznal. Ale pamatuju si, že tam měli na náměstí takovej malej bufet a tam jsem si jednou dal skvělej ovárek s křenem... jestlipak tam ten bufet ještě stojí. Nevíte? Takhle na rohu toho náměstí to bylo, pár schůdků tam vedlo a na dveřích měli nalepenej takovej mastnej plakát s prasečí hlavou, to si dobře pamatuju... Já bych ale spíš tipoval, že dneska už tam ten bufet nebude, že dneska jsou tam spíš Vietnamci a prodávaj tam nudlový polívky, ananasy a gumový pantofle... časy se holt mění. Ale zpátky k věci, tak snad vám to stačím všechno dovyprávět, pane. Vo tý flašce, co mi zachránila život. To jsou ty příběhy, který, jak se říká v takovejch těch uměleckejch kruzích, píše sám život. Zkrátka, stalo se to v noci, při té děsivý bouřce, asi tak před deseti roky, jestli na ni taky pamatujete. Fakt bouřka, jako kdyby měl přijít konec světa. Hotová průtrž mračen, blesky mlátily o zem ze všech stran a v takovym nečasu se já blbec vydal pěšky na vlak. Asi se tomu divíte, ale musel jsem bezpodmínečně stihnout půlnoční courák do města, rozumíte, zdržel jsem se tehdy v jedný vesnici u kamaráda, byl jsem tam na návštěvě, pokecali jsme, dali pár panáků, prostě jak to mezi chlapama bejvá, ale ráno jsem musel jít do práce, a to bez pardónů, kdepak, to nešlo vzít si dovolenou nebo si prostě jen tak nepřijít. Byl jsem v tý práci novej, rozumíte, teprve pár tejdů, ve zkušební lhůtě, jak se říká, a žádnou protekci jsem tam teda neměl, však víte, jak to dneska chodí u takovejch těch firem, co jim šéfujou ti mladí namyšlení spratci, že to tak s prominutím musím říct – *nechcete, tak najmeme jinýho, tamhle jsou dveře* – no jo, to vám klidně řeknou. Klidně s vámi vyrazej dveře jen proto, že jste pozdravil jenom tak na půl huby nebo že jste přišel o hodinku pozdějc. Já jsem sice nekonfliktní člověk, rozumíte, já mám rád klidnou domluvu, vždyť jsme lidi, no ne, ale já mít takovýho spratka doma, tak s nim votru schody od našeho prahu až do přízemí a na ulici ho ještě pěkně vyždímá nad kanálem, aby taky sám poznal, jak je to pocit... fuj... to jsem se zase rozčílil! Promiňte, pane. To mi prostě vždycky hne žlučí, když si na tyhle nespravedlivý věci jen vzpomenu, i když jsem v podstatě klidnej a mírnej člověk, a to teda jsem, nenechte se mejlit, pane. No, ale vraťme se k tomu mému příběhu... prostě jsem se bál, že mě vykopnou z tý práce, když nepřijdu včas, proto jsem chvátal na

vlak i v tý bouřce... dneska už takovej janek nejsem, to teda ne, abych se kvůli tomu trmácel nocí, v dešti a práskání hromů nad hlavou. Kdyby mě dneska stokrát vyhazovali z práce, taková zkušenost mi za to už nestojí... ono to zase nebylo kdovíjaký terno, ta práce odkud mne vykopli, stejně vám daj vždycky jen o pár kaček víc než je minimální mzda, to aby se neřeklo, a pak by vás nejradši stáhli z kůže jak králíka k nedělnímu obědu. Helejte, pane... jak vás tak pozoruju, připadáte mi nějaký rudej v obličejí... nefouká to na vás moc? Nemám to trochu přivřít? Opravdu ne? Kdyby jo, řekněte mi. Já jsem přístupnej každý rozumný domluvě, pane, se mnou se dá vždycky dohodnout. Ale teď už vážně k tomu mému příběhu. No jak povídám, hrozná sibérie tehdy byla.

/v pozadí_zazní zvuk bouřky a deště. Zvuk ještě chvíli doprovází další vyprávění/ Čerti se tu noc ženili a já šel na tu vesnickou zastávku, ztracenou v polích, zkratkou kolem řeky... jenomže z tý klidný řeky se v tom slejváku stala během chvilky pěkně rozvodněná bestie, moc jsem toho sice neviděl, protože byla tma jako v pytli, ale stačilo slyšet ten její hukot... **/v pozadí hukot valící se rozvodněné řeky, zvuk ještě chvíli doprovází další vyprávění/** ...šla z toho opravdu hrůza, z toho kraválu, voda se tu noc valila korytem jako nadržená a brala sebou všechno, co jí stálo v cestě... a když pak šlehnul blesk **/vzdálené zahřmění/** a na chvíli všechno osvětlil, zahlídl jsem kus obrovskýho stromu, jak si to žene přímo prostředkem tý řeky, poskakoval tam ve vlnách jak nějaká větvička, a tak jsem si pomyslel: bože, jakou má ta voda sílu... a ten slejvák do toho, a vítr vás bičoval ze všech stran, no prostě konec světa, pane. Slyším ten rámus ještě dnes, abych se vám přiznal... **/znovu na chvíli zvuk bouřky a lijáku, který během další věty pozvolna odezní/** No, měl jsem sice deštník, to jo, ale v daný situaci to bylo úplně na... nechci bejt teda sprostěj a říkat přímo nahovno, i když to právě tak bylo, tak jen řeknu, že to bylo úplně nanic, mělo to stejnej efekt, jako nasadit si kapuci a vlízt pod Niagarský vodopády. A teď si představte, co se mi stalo. Já jsem tu zkratku podél řeky sice znal, šel jsem tam už několikrát, vedla o dost vejš, než bylo samotný koryto řeky, takže za slušnýho počasí by to byla fajnová procházka s fajnovym výhledem... jenomže v tý tmě jsem si nevšiml, že se flák břehu utrhnul a vzal sebou i kus tý cesty... muselo to bejt nejspíš podemletý a ten slejvák to pak všechno dorazil... a tak se stalo, že jsem najednou šlápnul do prázdna, ani jsem

nestačil říct *krucifix*, natož pak *děkuju*, a už se vezu pěkně po zádech, po blátě dolů, do té divoký vody. Pustil jsem samým leknutím deštník a ten letěl v tom vichru nahoru a já letěl dolu. Ještě dneska mám husí kůži na těle, když si na ten d'ábelskej tobogán vzpomenu... takovou atrakci nemaj ani na Matějský pouti, pane, to mi teda věřte...

Ozve se zvuk otevíraných dveří kupé.

PRODAVAČ VLAKOVÉHO OBČERSTVENÍ: Dobrej den vespolek přeju, pánové... mohu vám nabídnout kávičku, pivíčko, limonádičku... něco na osvěžení...

CESTUJÍCÍ: Aha... a víte, že kafe bych si dal? Kolik že stojí? Čtyřicet? No... levný končiny tu zrovna nemáte. Za čtyři pětky si u nás ve večerce koupim celej balík Jihlavanky... Ale tak jo, jedno kafičko mi dejte, člověk na sobě nemá zas až tak moc šetřit, že jo, pane...

PRODAVAČ: Ano, prosím, už se to připravuje... kávička na cestu...

Zvuk kávy nalévané do kelímku.

PRODAVAČ: Cukříček? Mlíčko?

CESTUJÍCÍ: Jen mi to tam pěkně dejte všechno, já nejsem vybíravej.

PRODAVAČ: Ták... prosím... tady je ta kávička... pozor ať se neoparíte...

CESTUJÍCÍ: To jo. To bych nerad. Nejdřív dohánět vlak a pak se v něm ještě oparít. Tady to máte v drobnějch... a zbytek si nechte od cesty.

Cinkání mincí.

PRODAVAČ: Děkuju moc. /**pauza**/ Máte to ale přesně, pane, nic navíc si nenechávám...

CESTUJÍCÍ: Opravdu? No, však čtyřicet korun za kafe je až kampak, nemyslíte? To je vám snad málo?

PRODAVAČ: Kdepak, to je v pořádku, pane. Ták... děkuji a přeji šťastnou jízdu...

Zvuk zavíraných dveří.

PRODAVAČ: (**jeho hlas se vzdaluje**) Kávička! Pivíčko! Limonádička! Kávička...

Ozve se srkání kávy.

CESTUJÍCÍ: Kávička, jo? No...to byl teda zase kauf, jak se mi tak zdá. /**srkání**/ To je snad nějakej bezkofein nebo co...a plave mu v tom nahoře ten

sajrajt, vidíte to? To nemám rád, to přímo nesnáším, když si lógr pořádně nedřepne až na dno a vy pak máte jazyk chlupatej jak bobří záda...ale bez kafe si neumím představit pořádně den, pane, kdepak, já jsem prostě *kávovej*, já jich vylemtam pět šest denně... **/srkání/** Ale chtít čtyřicet korun za kafe bez chuti do plastovýho kelímku...no nic, tak kde jsem to skončil, ať se pohneme trochu dál...jasně, jak jsem na tom svahu šlápnul do prázdna a jel po zadku dolu...sklouznu bych nejspíš až do řeky, to je jasný, kdybych se v poslední chvíli nezachytil nějakýho kořene, kterej tam z toho utrženýho svahu trčel a to bylo taky moje jediný štěstí, protože jinak bych s váma v tomhle smrdutym kupěčku dneska neseděl a nepopíjel tuhle podivnou...no nic, nechci bejt sprostěj pane, měl jsem, s prominutím, skoro chuť říct *sračku*, ale neřeknu to ... **/srkání/** A vy jste si nechtěl dát kafe? Ne? Dobře jste udělal, jak se zdá. To je vážně děs, tahle vylouhovaná břecha, to jsem zas vyhodil čtyřicet korun dráže do chřtánu...to je to dnešní loupežnický podnikání, že jo, pane...ale dovolte, abych pokračoval v tom mym příběhu. Abyste neztratil nit, jak se říká. Držel jsem se toho kořene jako klíště, to se ví, a pode mnou se dál mlela ta špinavá voda a já věděl, že jestli tam spadnu, je se mnou ámen. **/na chvíli zazní hukot rozvodněné řeky. Zvuk doznívá během následující věty/** Navíc to bylo v září, voda už musela bejt jako led...co teď, pomyslel jsem si zoufale, chtěl jsem se vyškrábat zpátky nahoru, ale nešlo to. Jak jsem se, byť jen na chvíli, pustil toho kořene, už jsem cejtil, že kloužu dolu...celej svah byl jako namydlenej a když si uvědomíte, že se po něm pořád valila proudem dešťová voda, dojde vám, že to se mnou bylo v tu chvíli setsakramenstsky nahnutý. Tak jsem tam zůstal přilepeněj v blátě, držel jsem se toho kořene a modlil se, aby náhodou nepovolil, aby se to se mnou neutrhlo...a měl jsem hroznej strach, pane, jo, hroznej strach jsem měl, to se teda přiznam rovnou a bez mučení...už jsem se viděl, jak mě ta řeka bere sebou, jak si mě pěkně podává a šmejká se mnou o bahnitý dno a jak se zalykám tou špínou...prostě jak talíř v myčce na nádobí, jestli to tak můžu říct...brr...ještě nikdy jsem nebyl takhle blízko smrti a můžu vám říct, že to se pak člověku honěj hlavou všelijaký myšlenky, věřte mi...byl jste už někdy blizounko smrti? Ne? To vám je takovej pocit, kterej se snad ani nedá pořádně popsat, pane. To byste musel sám zažít, ale ne, že bych vám to přál. Tak nějak to přijde, že si najednou vzpomenete, komu jste kdy ublížil a komu jste kdy řekl

něco, co jste mu asi říct neměl, nebo naopak co jste mu říct měl a neřekl a uvědomíte si, že už se to víckrát opakovat nebude, že už nikdy nikomu neublížíte a nikomu už nic špatného, ale ani dobrého neřeknete, protože ta vaše svíčka pomalu dohořívá a tak prosíte Boha o slitování, i když jste v něj nikdy předtím nevěřil, spíš naopak, klel jste kudy jste chodil, ale teď najednou ponížene škemráte, aby vám dal ještě jednu šanci, že všechno napravíte a budete žít líp než předtím, slibujete hory doly, jen abyste vykřesal trochu tý naděje... a nějaký pozdní příchod do zapráskaný práce nebo nějaký nesplacený inkaso z posledního kvartálu se vám v tu chvíli jeví jako úplný životní prkotiny, rozumíte mi, že jo...no a tak jsem se tam modlil a drmolil s hubou nalepenou v blátě, protože jsem nechtěl skončit v tý špinavý řece, která pořád stoupala a div mi už neolizovala paty, jenže to vypadalo, že tam přes všechno to moje úpěnlivý modlení stejně nakonec skončím. Do rána bylo ještě pořádně daleko a já tam visel dočista prokřehlej, na kousku ubohýho kořene, a sotva jsem mohl čekat, že v tom slejváku půjde někdo okolo a pomůže mi dostat se nahoru...a to jsem vám ani neřekl, že jsem u sebe neměl telefon, kterej by se byl zrovna náramně hodil, já ho u sebe nosim totiž málokdy, já jsem ještě stará škola, chápete, já týhle nový době doteď moc nerozumim, proč musej mít všichni u sebe mobil i když jdou na záchod nebo do schránky pro poštu, rozumíte mi, že jo, pane, to je jak nějaká nemoc, vždyť dneska už je prej cpou i batolatum do postýlek, to jako místo chrastítek, a zvuk chrastítka tam prostě jen tak nastavěj do mikrofónu...no věřil byste tomu?

Zvuk otevíraných dveří kupé.

PRŮVODČÍ: Dobrý den ...vaše jízdenky, prosím.

CESTUJÍCÍ: Á...pan průvodčí. Zrovna vyprávím tady pánovi jednu děsivou historku ze svýho života...lístek říkáte, chcete vidět muj lístek...no jistě, na to máte právo, když jste tady průvodčí...moment...kam jsem ho jen...á...tady mám ještě památnej lístek ze Zoo, vidíte, to byl moc hezkej vejlet, byl jsem tam s tou mojí podívat se na slony a žirafy, akorát jsem vynechal pavilon opic, to můžu vidět doma, že jo, ale to jen žertuju, to byl jen vtípek, rozumíte mi, pánové...ta by mi dala, kdyby mě slyšela...i když co, vona mě taky nešetří...moment...tady je taky nějaký lístek...už ho asi mám...tumáte.

PRŮVODČÍ: Děkuji. /pauza/ Ale pane, to je neplatnej lístek. Ten je z minulýho tejdne a už jste na něj jízdu absolvoval.

CESTUJÍCÍ: No neříkejte. Absolvoval? Minulej tejdne? Vážně? To je ten můj hloupej zvyk, že starý lístky nechávám po kapsách a nevyhazuju je. Počkejte...tady mám ještě jeden. Ne...to je účet z Kauflandu, to už můžu vyhodit...a co tenhle? Špatně vidím, ale to by mohl bejt on...prosím.

PRŮVODČÍ: Ukažte...ano, tohle je ten správněj lístek, pane. /zvuk razítka/ Tak...děkuji...příjemnou jízdu přeji...

Zvuk zavíraných dveří kupé.

CESTUJÍCÍ: Tak to vidíte, pane, jak jsem...nechci říkat blbej, to snad ještě ne, ale spíš roztržitej...stačilo málo a byl by ze mě černej pasažér, co? To by si na mě dráha smlsla, už to přímo vidim.../srkání/ Brr...teda strašnějši kafe jsem snad ještě nepil, to vám teda řeknu, no to je síla, pane, ale vylejte to, jen tak, zbůhdarma, když vás to stálo čtyřicet korun, no ne? Tu radost těm šmejdum neudělám. Nějak už se s tím holt popasuju, ale řeknu vám...jediný štěstí, že jsem bezkonfliktní člověk, jinak bych si na toho prodejce týhle podezřelý čvachty vyšláp a chtěl bych ty svoje peníze zpátky a ještě bych na něj poslal čojku a hygienu...ale nic, tak abychom se pohnuli dál, já budu brzy vystupovat, jak už jsem vám asi říkal. Takže, jak povídám, ten zpropadenej slejvák byl fakt studenej a nepřestával a nepřestával, ale co bylo ze všeho nejhorší : nedalo se čekat, že mě kořen na tom svahu bude držet kdovíjak dlouho, tak pevnej zase nevypadal ...a najednou vám slyším, jak nahoře někdo huláká. /na chvíli zazní přibližující se vyřvávání opilce, mísící se s hlukem bouřky a rozvodněné řeky. Pomalu doznívá během následující věty/ Ten řev byl slyšet i přes ten hukot vody pode mnou. Bylo to neuvěřitelný, ale někdo šel nahoře po cestě a vypadalo to, jakoby si prozpěvoval, pokud se teda tomu řevu dalo takhle říkat...tak jsem začal hulákat taky, že jo, abych na sebe upozornil, a v duchu jsem děkoval Bohu, že vyslyšel moje prosby a poslal mi tuhle pomoc...ale pak, ke svému zděšení, vidím, že na mě zezhora vejrá ten exot Čudla v tom svém mastnym hubertusu, kterej mu plandal snad až na paty...než budu vyprávět dál, musím vám o něm něco říct...o tom Čudlovi, ne o tom hubertusu, jasně...Čudla, abyste rozuměl, pane, žil v tý samý vesnici jako ten muj kamarád a já ho znal jen od vidění a z vyprávění. Věděl jsem, že to táhne dočista sám a že je věčně

namol. Znáte tenhle typ lidí ... když mají radost, zapíjí to, když mají žal, spláchnou to tuplovaně, ráno si dají panáka, aby se probrali, večer aby líp usnuli, a přes den to průběžně přikrmují...a pořád dokola. Vůbec poprvý jsem Čudlu viděl, když se dohadoval s hostinským před tou jejich místní hospodou. *Když umíš chlastat, tak koukej umět taky zaplatit*, řval na něj hostinský. A Čudla na něho mžoural těma svejma rudejma očičkama a povídá: *ale vždyť jsem zaplatil, šéfe, nechal jsem vám tam na stole stovku. Jo tak, stovku*, řval znovu hostinský, *no tak tady máš ode mě nazpátek...*a už Čudlovi sázel jednu facku za druhou. No tak to jenom tak na okraj k tomu Čudlovi, kterej se zrovna tu nešťastnou noc vracel z nějakýho svýho dalšího flámu a vzal to od vlaku taky tou zkratkou, takže se naše cesty zkřížily v tý pekelný bouřce právě u toho sesunutýho svahu. A já si říkal, že jako jo, že jsem vděčnej za každou pomoc, že darovanýmu koni na zubiska nekoukejte, ale proč mi Bůh poslal zrovna jeho, chlapa, co málokdy udržel balanc na vlastních nohách a nikdy nevěděl, co je zrovna za den...moment...ted' jsme na další zastávce. **/brzdění vlaku/** Heleďte...že jim tady udělali novou fasádu? Vidíte to? Tohle tu minule nebylo, že ne? Nebo že by se jim ta stará omítka už dočista sloupila? Ale řeknu vám, pane, ten má ale prácičku, co? Ten tlustej výpravčí. Vidíte ho? Dělat na takový zapomenutý stanici. Uprostřed lesů. No podívejte se na něj, jak si tam jenom tak stojí a čumí. Skoro jakoby tu byl na dovolený, co říkáte. Dvakrát třikrát za den se ožene tou svojí plácačkou na mouchy, občas zaleje kytky v tamhletom truhlíku a má vyděláno, co? Co říkáte? No, a už zase jedeme...už se kodrcáme dál...ještě mám chvíli čas, tak abych vám to taky dovyprávěl, že jo, koukám že umíráte zvědavostí dozvědět se jak to bylo všechno dál ...Kdo je to tam dole, řval Čudla a byl bych mohl přísahat, že jsem viděl, jak ty jeho opilý oči svítěj ve tmě jako dvě světlušky...Dávej bacha, sakra, řvu na něho zase já, utrhl se to tady a já nemůžu nahoru, visím tady přišpendlenej na zbytku nějakýho kořene...skoč do vsi pro pomoc, nebo zavolej mobilem, máš u sebe mobil, chlape? Ale on jakoby neposlouchal, jen se pořád prdelil u toho okraje srázu, až jsem si s hrůzou pomyslel: tak, a ted' ten opilec sklouzne dolu taky a místo, aby mi pomohl, strhne mě sebou do řeky...tak na něj řvu ať nechodí blíž, že se to může znovu utrhnout, ale on hned že mě vytáhne sám, že mě tu nenechá, že tak dlouho se tam udržet nemůžu...no a pak...pak se nějak zamotal, nejspíš si přišlápnul ten

svůj vytahanej hubertus, k tomu měl pochopitelně taky navátý nějaký to promile, jak se říká, a už to bylo...jel po zadku dolu jako namydlenej blesk a řval, jakoby ho na nože brali... /v pozadí výkřik padajícího člověka, mísící se s hlukem bouřky/ Byl by zaručeně skončil v řece, kdyby se nějakým opravdovým zázrakem...stejně jako předtím já...taky v poslední chvíli nezachytil na svahu. Držel se tam zbytku nějakýho křoví, byl asi tak na mojí úrovni, ale kus stranou, tak dva tři metry, takže jsme na sebe sice nedošáhli, ale dobře jsme na sebe viděli a mohli jsme spolu mluvit...a tak jsme tam na tom svahu nad řekou najednou viseli oba... Jé, pane, podívejte se, srnka. Viděl jste ji? Tam! Tam vzadu na poli...a už je pryč! Nebo že by to byl nějakej malej jelínek? Ale možná to byl jen přerostlej mysliveckej pes. Na tu dálku těžko říct. Já už taky blbě vidím, co vám mam povídat. Ale řeknu vám, to mě vždycky pohladí na duši, když vidím, jak se ta příroda drží...tuhle srnka, tamhle zajíček...no není to krásný, pane? Já jsem vlastně v podstatě romantik, pane, jemná duše, jak se říká, já umím vychutnat krásy přírody, ale když voni to lidi uměj všechno tak...nechci říkat přímo posrat, ale tak nějak poničit, však víte, jak to myslím, vždyť je to vidět kam se podíváte, že jo. Takže, zkrátka...kde jsem to vlastně přestal...jo, už vim...on byl Čudla tak napitej, že si nejspíš ani neuvědomoval, do jaký šlamastiky se to dostal a že tu jde vážně o kejhák. Držel se toho křovíčka, rozplácutej jako žába a hulákal, že si umazal kabát a že mu ulítla jedna bota...jakoby na tom záleželo. Však já na něj taky hned: vyser se na botu, člověče, podívej se pod sebe na tu vodu, tys to teda vymňouk, teď jsme v bryndě voba a já jsem zvědavej, kdo nás odtud dostane. /v pozadí chvíli zní hluk rozvodněné řeky/ A on se ohlídnul do té černý rozběsněný vody a najednou asi pochopil, že je konec legráckám a že opravdu nejde o nějakou ztracenou botu a připadalo mi, že rázem vystřízlivěl. Von se koukal na mě, já koukal na něho a jeden pro druhýho jsme v té chvíli nemohli udělat vůbec nic, měli jsme dost práce sami se sebou, protože ta zatracená voda pořád jen čekala, kterej z nás se pustí dřív a sklouzne do toho jejího mokřýho chřtánu. My tu asi zdechne, povídá mi najednou Čudla a já ho hned okřiknul, ať takhle nemluví a ať se raději pořádně drží a zkusí něco vymyslet, ale pravdou je, že sám jsem už měl v té chvíli taky dost černý myšlenky a naděje na záchranu ve mně skoro umřela. A i ten obyčejnej přirozenej lidskej strach jakoby najednou pomaloučku mizel a

místo něj se dostavilo něco jako smíření se, odevzdání se osudu, otupění, ztráta vůle bojovat dál, víte, co tím asi myslím...těžko se to vysvětluje, to musíte zažít, něco takovýho. Když váš život visí na kousku polovykotlanýho kořene. A von vám, představte si to, Čudla začal zničehonic, právě v týhle chvíli, zpytovat svoje svědomí a začal si mi tam vylejvat srdíčko, no jo, taková situace a on tam byl jak na nějaký zpovědi a já měl bejt snad jeho kněz nebo co...ale pozor, nebyly to žádný lítostivý hospodský bláboly, kdepak, nic takovýho, vycejtil jsem, že všechno, co mi říká, myslí naprosto upřímně...a tak mi například řekl, že chlap, kterej chlastá a kterej ví, že chlastat vždycky bude, jako třeba on, a přitom zblbne nějakou hloupou husičku a ožení se s ní, takovej chlap je lump a ničema, řekl mi a hned dodal: to já bych nikdy nemohl, když chlastam tak chlastam, je to moje volba, ale nebudu kvůli tomu kazit život ženský a dětem a proto jsem se taky nikdy neoženil...a pak mi začal vyprávět, jak zamlada chodil plavat do týhle řeky, která si teď na nás brousila zuby...tři kilometry po proudu je starej mlejn, povídá mi Čudla a oči se mu přitom tak divně leskly, připadalo mi, že snad brečí dojetím...ten mlejn už dávno nemele, pokračoval znovu, ale stojí tam pořád. Tam někde skončilo moje mládí a ta část života, která ještě za něco stála...tenkrát jsem dokázal doplatit z vesnice až k tomu mlejnu, byl jsem z celý vsi jedinej, kdo něco takovýho zmáknul...pravda, proud mě sice nesl, pomáhal mi, ale stejně to byla zabíračka...uplavat na jeden záťah tři kilásky...a měl jsem tenkrát holku, vzpomínal dál ten Čudla, jedinou holku v životě, Anička se jmenovala a já jí vždycky poslal ke mlejnu a pak jsem tam jako frajer připlaval po řece a vona mě za to Anička vždycky strašně obdivovala, že jsem takovej kabrňák, kterej dokáže připlavat na rande takovej kus po řece...no jo, znáte ty mladý jalový léta, když se chcete blejsknout před holkou, říkal ten Čudla a pak hned dodal: jenomže potom jsem se chytil party, čichnul jsem k pivu a bylo zle, Anička mě nechala, já začal pít ještě víc a nakonec jsem nedokázal přeplavat tuhle strouhu ani z jednoho břehu na druhý...a od tý doby jsem už žádnou ženskou nechtěl, protože když si ženská vezme ochmelku, vždycky na to doplatí a myslíte si o mně co chcete, ale taková sketa já nikdy nebyl ... zkrátka si tam Čudla sypal popel na hlavu, bylo to namouduši zvláštní, jak dokázal jít najednou do sebe, to hned tak od nějakýho ochmelky neuslyšíte, takovýhle pokání, asi už cejtíl, že se opravdu blíží konec a potřeboval se z těch

svejh hříchů nějak vykecat, chápete, že jo. No... a pak najednou vidím, jak jednou rukou vytahuje z kapsy kabátu nějakou láhev...Je tu zima, povídá, ale mám u sebe naštěstí něco na zahřátí...no, to on měl u sebe asi pořád, takovou rezervu na cestu...a už to do sebe fedroval. **/na chvíli zazní zvuk neomaleného pití z lahve/** Jednou rukou se držel křoví, v druhý ruce flašku a chlemtal a chlemtal... **/kvílení brzd vlaku/** Á...máme tady další zastávku, vidíte ...už se mi to pomalu blíží, pane. A víte, že na týhle zastávce jsem ještě nikdy neviděl nikoho nastupovat? No vážně. Jen občas tu vystoupí nějakej popletenej dědula s fajfkou nebo nějaká hrbatá babka s košíkem...no a koukejte, mám pravdu...nikde ani noha...jen tamhle vzadu pajdá nějaká babice, vidíte? Vidíte ji? A už si to asi šupajdí ke svý lesní chaloupce na muří nožce nakrmit svýho černýho kocoura...ale to říkam jen tak, na odlehčenou, já si jinak starejch lidí vážim, vždyť mne to čeká taky, no ne, pane? Taky už nejsem žádněj mladík. Tak, a už se zase rozjíždíme. Ani nemělo význam tady zastavovat, co? Kvůli jedný starý vypelichaný čaro...no jo, to já jenom občas tahle žertuju, pane, já to nemyslim nijak zle, takovej grobián zase nejsem. Abych se vás tím nějak nedotknul, vy už taky máte svoje léta, že jo? Stáří si zaslouží úctu, já vim, ale prostě si jen někdy takhle neškodně rejpnu, vždyť víte, jak to myslim. Život přece musí bejt i trochu tý srandy, to mi dáte určitě za pravdu, pane. Nemyslete, já měl taky těžký životní chvíle, a když mi bylo jednou nejhůř, někdo přišel a povídá: *tak nad tím mávni rukou a usměj se, vždyť může bejt i hůř*...tak jsem se usmál, mávnul nad tím rukou a vono bylo fakt ještě hůř...Ale nic, vraťme se k tématu, takže kde jsem to zase skončil...jo, jak Čudla vytáhnul tu láhev s chlastem... **/na chvíli vzdálený zvuk bouřky, deště/** Visel tam na tom křoví, nad náma práskaly hromy, dole se mlela voda a stejně si ten chlast neodpustil. To se mi samozřejmě nelíbilo, aby místo řešení situace na tom svahu jen chlastal a mlel ty svoje nesmysly, ale pak mi nabídl, abych se taky napil, že tam ještě trochu zbylo a tu láhev mi opatrně hodil. A protože už mi byla setsakramentská zima, a to teda byla, pane, řekl jsem si: no co, jeden doušek tě přece nepoloží, spíš zahřeje a jestli tu, chlapče, budeš takhle viset celou noc, jako že asi jo, určitě ti trocha životabudiče přijde vhod. A tak jsem to do sebe kopnul. Dalo to sotva na jednoho velkýho panáka, ale zahrálo to. A najednou...špatně se mi o tom mluví, věřte mi...najednou koukám, jak se Čudla pomalu sune dolů. To jeho

křoví prostě povolilo. Drž se, ty vole, řvu na něj, vždyť jedeš dolu ...ale víc než řvaním jsem mu v tu chvíli pomoci nedokázal. Držet se už totiž stejně neměl čeho. To je dobrý, kamaráde, odpovídal mi zase on, každé se jednou dočká chvíle, kdy přijde jeho čas a teď jsem holt na řadě já ...no, tak nějak mi to řekl, i když to neříkám asi přesně slovo od slova, protože v té situaci jsem už ani nedokázal pořádně myslet...a taková tma zase nebyla, abych neviděl, že ty jeho smutný oči byly plný slz, protože věděl, že už doflámoval, že už nikdy víc neposedí u stolu se svou partou z mokré čtvrti, nikdy si s nimi nedá mariáš a po týchle noci už nový svítání neuvidí...a pořád jel po břiše dolů, prstama se zarejval do svahu, musel si přitom odlámat nehty, chudák, ale nebylo to nic platný, udržet se tam bylo nad jeho síly... /**na chvíli vzdálená bouřka a hukot řeky**/ a pak ke mně naposledy otočil hlavu a než ho sebral proud, křikl na mě ještě...*zaplavu si teď k mlejnu, jako tenkrát, kamaráde, neboj se o mně...* potom žbluňk...a byl pryč. Ještě před chvílí visel na svahu kousek ode mne, povídali jsme si a najednou byl v řece ...no a já zůstal na tom...

Zvuk otevírání dveří kupé.

REVIZOR: Dobrý den, revize jízdenek, prosím.

CESTUJÍCÍ: Co ... revize? Před chvílí tu byl pan průvodčí.

REVIZOR: To je možné, ale já jsem revizor a musím je vidět znovu. Prosím, ukažte mi vaše jízdenky.

CESTUJÍCÍ : Jo jo ... hned... momentíček. Dneska je to tady jak na orientální tržnici, člověk si tu nemůže ani v klidu popovídat. Ale vy jen konáte svou povinnost, to já chápu, to je samozřejmý ...vida ... tady ji mám. Prosím.

REVIZOR: Děkuji. /**pauza** / Ale tohle je lístek ze Zoo, pane.

CESTUJÍCÍ: No neříkejte? Že já ty starý lístky nikdy nevyhodím z kapsy, v tomhle jsem fakt bordelář... pak mám takový zmatky. A co tenhle? Je to Kaufland nebo na vlak? Já už špatně vidím.

REVIZOR: Ukažte? /**pauza**/ Ano...tahle jízdenka je správná. Tak si to raději lépe hlídejte, ať zbytečně nevyfasujete pokutu. Tak děkuji, a příjemný zbytek cesty.

Dveře kupé se zavírají.

CESTUJÍCÍ: Páni...revizora jsem tu snad ještě nezažil. No, čistě mezi náma, pane, dělat revizora ve vlaku, to je v dnešní době nebezpečnější figura než dělat

třeba horolezce, co? Kdysi tu parta chuligánů jednoho revizora vyhodila za jízdy z vlaku, myslím, že to byli spartáni, je to tak, pane, sotva chtěl vidět jejich jízdenky, tak už šli po něm a řvali něco o fotbale, a komu že von jako fandí, a von se v tom strachu nějak přehnal nebo se ve fotbale nevyznal a zamumlal něco jako: *ať žije Slávie*...no a vteřinu nato letěl z vagonu. To teda musel bejt taky zážitek, co? **/pauza, srkání kávy/** Prej ať nevyfasuju pokutu...slyšel jste ho? Šprýmaře? Každěj druhej vlak má sekeru, za kterou by se nestyděl ani kanadskej dřevorubec, v kupéčkách byste mohl smrad porcovat na kostky a prodávat ho, místní rozhoupaný záchody raději komentovat nebudu, to snad maj lepší i na těch šífech, co vozej po Labi uhlí, kafe tady prodávaj za čtyřicet korun a přitom je to jen vylouhovanej dryják a voni by v tomhle jejich Orient expresu rozdávali pokuty...to je ale drzost, co, pane? Měl jsem mu něco říct, náfukovi, a kdyby si ještě vyskakoval, a vyhrožoval dál pokutami, tak bych ho klidně chytil pod krkem, úřední osoba neúřední osoba, revizor nerevizor, mně je to fuk, protože já když se...nechci říkat přímo naseru...ale když se zkrátka naštvu, tak to máte vidět. Ale to bejvá málokdy, já jsem většinou klidnej a bezkonfliktní člověk, já to raději všechno vždycky přejdu jen mávnutím ruky, ale když už tou rukou mávám až moc dlouho, tak to ve mně jednou za čas přece jen vybuchne a už lítaj facky zleva zprava, tu máš jednu, tu máš druhou, prevíte, chápete, jak to myslím, že jo, pane...ale to zavinila ta doba, že jeden občas vzkypí a vybuchne, nesmíte si přece nechat líbit úplně všechno, že jo? Občas holt musíte, chtě nechtě, někoho pořádně nakopat do... **/ozve se hluk projíždějícího protijedoucího vlaku, který na chvíli vše přehluší. Po odeznění hluku:/** ...že jsem tak sprostěj, promiňte mi ten výraz, pane. To byl asi vlak na Rakovník, co myslíte? Ale pojďme dál...za chvíli budu vystupovat, a vy určitě hoříte zvědavostí, jak jsem se z toho svahu tenkrát dostal, ať vám to konečně taky dovyprávím...takže...ted' poslouchejte dobře...já teda zůstával pořád viset na místě, **/vzdálené zahřmění a zvuk deště/** na tom bahnitym svahu, rozpláclej jak žába na balvanu, kolem mě dál zuřily živly a v týhle situaci jsem rozhodně neměl tu odvalu sklouznout se do vody za Čudlou, abych ho jako zachraňoval, to se vám klidně přiznam, protože kdybych to udělal, šel bych nejspíš hned ke dnu a navíc, jak ta zběsilá voda Čudlu popadla, v mžiku byl pryč, zmizel ve tmě, spolkla ho voda a bylo to. Už nebylo koho zachraňovat. A tak jsem znovu začal

řvát o pomoc, protože lepší nápad jsem nedostal a taky jsem si uvědomil, že Čudla do té řeky spadnul proto, že mi chtěl pomoci, i když tu svojí pomoc vůbec nepromyslel, ale to teď nebylo podstatný, podstatný bylo, že mi původně pomoci chtěl, a já jemu teď pomoci nemohl...a poslouchejte, co jsem teď, v téhle ošemetný a beznadějný situaci udělal...pořád jsem v ruce držel tu flašku, vzpomínáte, jak mi ji Čudla předtím hodil...a už jsem se jí chtěl zbavit, protože byla prázdná a protože mi překážela, ale pak mne něco napadlo...nejprve jsem si vlastně všiml, že i ten můj spásnej kořen začíná povolovat, cejtil jsem, jak pomalu vyjíždí ze země a že už mě dlouho neudrží. Sakra, tak tohle jsou už asi opravdu poslední minuty tvýho krátkýho života, pomyslel jsem si, vždyť padesátka není dneska žádný věk, že jo, musíš se teď proto nějak dostat nahoru, už ses tu naválel dosyta a umírat se ti přece ještě nechce...no a jak jsem teda tu flašku držel, tak jsem dostal ten nápad...majznul jsem s ní o šutr, kterej kousek vedle mě čouhal z hlíny, a v ruce mi zůstalo jen to ostrý hrdlo, takovej skleněnej drapák, rozumíte, co tím myslím...a já ho vždycky zabodnul do té měkký půdy a škrábal jsem se nahoru a ten drapák zabránil tomu, abych sklouzl dolů, chápete, pane...no jo, mohlo to dopadnout všelijak, mohl jsem cestou narazit na další kámen, schovanej pod hlínou, a ten skleněnej cepín by se rozpadl a rozřezal by mi ruku a já bych sklouznul do řeky, protože bych rázem ztratil oporu...nic takovýho se ale naštěstí nestalo a já se pořád sunul kousek po kousku nahoru, centimetr po centimetru vejš a vejš, vždycky jsem zabodnul hrdlo té flašky do hliněnýho svahu a popolezl, a znova a znova, skoro jak tenhleten Rakocajn, co se drápal po ledovci na Everest, když to trošku přeženu, chápete, že jo... a tak jsem si zachránil život, milej pane. Dopotácel jsem se zpátky do vsi a svolal lidi, někdo zavolal hasiče a policajty a pak se všichni vydali s baterkami v ruce podél řeky hledat chudáka Čudlu. Já šel taky, pochopitelně, byl jsem jen zmazanej od bláta a mokrej jak myš, ale jinak mi vůbec nic nebylo, i když se přiznám, že jsem toho měl už tak akorát, ale cejtil jsem jako svou povinnost pomoci s hledáním Čudly. Protože ta jeho flaška mi zachránila život a na to nikdy nezapomenu. Nemohl jsem se jenom tak sebrat a odejít. A tak jsme ho hledali až do svítání a nebyl to žádný med, pane. Bouřka už sice nebyla, přestalo i pršet, ale zato břehy byly samý křovisko a rákos a taky spousta naplaveniny tam byla,

to už jsme kolikrát mysleli, že vidíme lidský tělo a von to byl jen ztrouchnivělej kmen...

Hlasité kýchnutí.

CESTUJÍCÍ: Zdravíčko ...budete asi nastydlej, že jo?

Znovu hlasité kýchnutí.

CESTUJÍCÍ: A ještě repete...ať vám slouží, pane. Helejte, že je to tím průvanem? Předtím jste nekejchal, že ne? Já to okno raději zavřu, vy se asi stydíte si o to říct ... ať z toho nenastydnete...nerad bych vás měl na svědomí, jste mi takovej sympatickej, no vážně, moc pěkně se mi s váma povídá, pane...

Zavírání okna v kupé.

CESTUJÍCÍ : Ták, a je to... Já dokážu bejt ohleduplněj, nemyslete, já jsem nekonfliktní člověk, abyste rozuměl ...Víte, nedávno jsem taky seděl v kupé jen s jedním pánem, jako teď s váma, a ten pán mi vyprávěl, že je prej vysoce postavenej politik někde na ministerstvu obrany nebo financí, nevím už přesně, a že i když má ochranku a dvě služební fára, jezdí stejně nejradši sám takhle vlakem, aby měl blíž k lidem. Mluvil hezky, spisovně, to zas jo, pořád používal slova jako *výhledově* nebo *širší souvislosti*, skoro by vás i přesvědčil, ale mně se to stejně moc nezdálo a taky že jo – na další stanici už na něho čekal ošetřovatel a policejní hlídka. On totiž utekl z nějakýho léčení. Ale nemohli ho po dobrým dostat z kupé, on se jim tam šprajcnul a že prej nikam nepůjde, že má důležitou cestu na mezinárodní schůzku ministrů, až ten ošetřovatel řekl: *ale pane ministře, za chvíli vás přece čeká nejprve ta tiskovka...*a ten důležitěj moula se hned zvedl, a šel. Ale to jenom tak na okraj, to vlastně nebylo důležitý, ani nevím, proč vám to povídám, tak abych se raději zase vrátil k tý naší historce, že jo...no a tak jsme toho chudáka Čudlu všichni pořád hledali, postupovali jsme po obou březích řeky, i když se zdálo, že je to všechno zbytečný, že ho voda už nejspíš odtáhla kdovíkam a že je to jako s tím příslovečným hledáním jehly v kupce sena...ale když se konečně rozednilo a voda se uklidnila, objevil Čudlu jeden z těch hasičů...a víte kde? Schválně si tipněte. Ne? Nic vás nenapadá? U mlejna. Jo, pane, právě u toho mlejna, o kterým mi Čudla vyprávěl. Bylo v tom něco osudovýho, že ho řeka odnesla právě tam. A já pořád slyším ty jeho slova: *zaplavu si teď k mlejnu, kamaráde, jako tenkrát...*

Tak si tam po těch letech opravdu znovu zaplavál, chudák, ale teď tam neměl rande se svojí Aničkou, ale schůzku se Smrtkou, která tam na něho čekala s nabroušenou kosou. No jo, pane ... už budu brzy vystupovat ...tak takovýhle příběhy píše život. Víte, ať Čudla žil jak chtěl a ať o něm vím dohromady jenom to, co mi stihl tý bouřlivý noci na tom svahu říct, můžu dneska s čistým svědomím prohlásit, že to nebyl špatnej nebo zlej chlap. Prostě mu to jen v životě moc nesesdlo, podlehnul démonu chlastu, to se některým lidem stává. Že tu svojí šanci *bejt* a nějak slušně žít zkrátka promarněj. Že se potácej životem sami, od maléru k průšvihu a bez nějaký slibný budoucnosti. No, a taky jsem se naučil neposuzovat lidi jen podle toho, jak vypadaj, protože to se vážně takhle nedá...on Čudla chlastal, jo, musím to takhle říct, chlastal jak trojitá duha a chodil oblíkanej jako strašák do pole, ale komu tím vlastně ubližoval? Jedině sám sobě. A máte lidi, co nechlastaj, na kalhotech puký a hubu pořád čerstvě oholenou a přitom dokážou ublížit každému, koho potkaj. Proto říkám, že...i když to neplatí vždycky, samozřejmě že ne...že i ten nejposlednější flamendr a ožungr může mít někdy v těle víc svědomí než kdokoli z nás. Než třeba já nebo vy. Ale neberte si to osobně, pane, však víte jak to myslím, tak nějak obrazně, že jo...tak doufám, že jsem vás tím vyprávěním nenudil. Jo, a abych nezapomněl...do té práce jsem tenkrát přišel pozdě, vlastně vůbec, bodejť by taky ne, když jsem do rána běhal kolem té řeky a hledal Čudlu...no a tak mě v té zkušební lhůtě vyhodili, parchanti bezcitní, bylo jim jedno, že jsem tu noc málem přišel o kejhák, znáte ostatně ty kecy těch dnešních manažerů, nebo jak já říkám *nenazerů*. Že prej: *za bránou čeká dalších deset...* Jo, to jsou ty jejich drzý kecy, když vás vyhazujou z práce. Ale já nejsem *žádných deset*, aby bylo jasno, pane, já nejsem žádněj hadr někde za bránou, já jsem já ...A taky nejsem žádný ořezávátko, abyste rozuměl, já mám taky svoji hrdost a raději budu o bídě, než abych se před někým hrbil a ponižoval...já si pak stejně našel jinou práci, všet jsem se kvůli tomu rozhodně nechtěl, protože práci, kde se musí dělat rukama, takovou najdete za každým rohem, a ne že ne, ale do toho se dnes nikdo nehrne a dnešní mladí už vůbec ne, to by všichni chtěli bejt jen finanční poradci, obchodní zástupci, agenti přes nemovitosti, však víte jak to myslím ...tak já pomalu jdu, moje zastávka už se blíží, pane, snad se tu ještě někdy zase potkáme...ačkoli víte jak je to přísloví...nevstoupíš dvakrát do stejný

řeky...a já říkám, nevstoupíš dvakrát do stejného vlaku...tim myslim, že když do něj lezete příště, jste...když už nic jiného...tak každopádně starší než předtim, rozumíte mi, už jste prostě zase trošku jinej člověk s novejma zkušenostma...no, moc hezky se mi s vámi povídalo, pane, tak doufám, že vás ten muj příběh zajímal...bylo mi potěšením se s vámi svýzt ...moc příjemná jízda to byla...teda až na to...no, nechci bejt vulgární, takovej já nejsem, a tak nebudu říkat že jsem docela nasranej, i když právě tohle jsem měl na mysli...ale tak jen řeknu, že mne mrzí, že jsem vyhodil těch čtyřicet korun za tu černou polízanici, který tady říkaj kafe...k takovému patoku by za tu cenu měli dávat i seznam těchhle alergénů, že jo, aby jeden věděl, jaký sajraty se mu právě dostaly do oběhu. Neměl jsem to asi chlastat, ale měl jsem to nechat poslat na rozbor, to bych se asi dozvěděl věci, co pane? To možná raději ani nevědět, co? Ale takovej už je holt život, milej pane, nemůže bejt všechno jen růžový a nemůže bejt nad váma pořád jen duha nebo bílý mráčky, a nemůžou vlaky pokaždý jezdit podle řádu, a nemůžete chtít, aby vás vaše...nechci říkat vulgárně stará, i když se to tak říká, tak řeknu manželka...obdivovala po dvaceti letech manželství stejně jako při prvním rande a vy ji už vůbec ne, že jo, to bysme popřeli zákony přírody...ale já jsem jinak docela nekonfliktní člověk, jak už jsem vám asi řekl, já s každým dobře vycházím a jsem v podstatě optimista...i když mám teď docela vítr z toho stěhování národů, však víte co myslim, pane, pořád se vo tom mluví a je možný, že z toho bude...nechci říkat průser, ale patálie určitě...ale nějak bylo, nějak bude, ne? My, vobyčejní plebejci to stejně nevyřešíme, musíme jen čekat, jak to dopadne, jak to ta naše vrchnost vyřeší, co říkáte? Ale já mám jinak lidi rád, i tohle cestování vlakama mam rád, přes všechny ty potíže s tím spojený. Tak teda sbohem a šťastnej zbytek cesty, pane...a pozdravujte v těch Budějicích ... já se tam stejně jednou zajedu podívat, jestli tam maj na náměstí ještě ten bufet, že bych si dal znovu mastnej ovárek s křenem, k tomu pivíčko a zavzpomínal bych na mládí...no, tak dojeďte ve zdraví, pane, rád jsem vás poznal...no, a jestli se tu někdy přece jen znovu takhle potkáme v jednom kupé, jestli nás náhoda zase svede v tomhle vlaku dohromady, tak to už si pak můžeme klidně i potykat, co říkáte, pane? Tak se mějte hezky.

Otevírání a zabouchnutí dveří kupé.

Brždění vlaku.

V pozadí zvuk vlakového nádraží. Směs lidských hlasů, hlášení nádražního rozhlasu...

CESTUJÍCÍ: /zadýchaně/ Jé...promiňte...já nechtěl, já opravdu spěchám, před nádražím stojí místní doprava, tak aby mi neujela...ježiši, pardon, pani, omlouvám se, já nerad...teď jsem vylezl z vlaku a chci chytit místňáčku, abych se nemusel táhnout do centra pěšky...uhněte prosím...pardon ...pozór, z cesty!

Hlas cestujícího pomalu slábne v hluku nádraží, až je zcela překryt nádražním hlukem.

Hudba.

Konec